

[Justitsministeren]

Der er to områder, som især har tiltrukket sig opmærksomheden. Det ene er spørgsmålet om indførelse af en ankebegrænsning, således at bøder på 10.000 kr. eller derunder ikke uden videre kan ankes, men kun kan ankes efter særlig tilladelse.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der bag dette forslag ligger et omfattende udvalgsarbejde, et arbejde, hvor også dommerne har været med. På disse punkter holder man sig ganske tæt til, hvad også den danske dommerstand har ment man kunne godkende og acceptere som en rimelig ting. Jeg synes selv, at det er rimeligt, at man har en sådan ankebegrænsning, og det er jeg altså ikke ene om.

Hr. Bjørn Elmquist nævnte, at man i Norge har en bestemmelse om, at bøder på under og op til 16.000 norske kroner ikke kan ankes. Der kan man altså med retsbevidstheden i behold leve med et betydelig højere beløb, end vi har forestillet os her.

Jeg vil gerne understrege, at det er alvor, når jeg både skriftligt og nu igen mundtligt tilkendegiver, at det også er meningen at administrere den tilladelsesordning, som skal til, på en sådan måde, at den både tager hensyn til de principielt væsentlige momenter, der kan tale for, at en anke bør tillades, og også tager hensyn til sager, hvor bøden, selv om den er på op til ikke over de 10.000 kr., er af betydning for den pågældende. I en sådan sag vil det også være klart at tilladelsen skal gives.

En anden ting, som har optaget mange, og som i adskillige indlæg har været et hovedpunkt, er forslaget om at ændre praksis med hensyn til narkotikasager og narkotikasagers indbringelse for et nævningeting.

Der vil jeg godt sige, at jeg føler, at der måske hos enkelte af talerne har været en lille misforståelse, som jeg i hvert fald, hvis det skulle være tilfældet, gerne vil udrydde. Det er jo ikke alle narkotikastraffesager, vi taler om her. I øjeblikket er det sådan, at nævninge kun medvirker i narkotikastraffesager af et vist omfang, det vil sige narkotikastraffesager, hvor strafpåstanden er mindst 4 års fængsel. Det er dér, nævningene medvirker, og det er netop typisk sager af den karakter, vi foreslår undtaget fra nævningebehandling. Det ligner typisk det, hr. Leif Hermann var inde på med hensyn til forskellige former for økonomisk kriminalitet: kompleksiteten, længden af efterforskningen, længden af

selve retsbehandlingen og dermed også et moment af uoverskuelighed.

Netop dette gør, at disse sager i høj grad kan paralleliseres med sagerne om økonomisk kriminalitet af alvorlig karakter, hvor de bevismæssige problemer er komplicerede, hvor der ofte er mange sigtede i samme sag, og hvor uoverskueligheden er meget stor, f.eks. hvor det drejer sig om dokumentfalsk og berigelsesforbrydelser af særlig grov beskaffenhed. Det talte hr. Leif Hermann om, og det er netop sager, der karakteriseres ved den samme, skal vi kalde det struktur, som gør, at nævningebehandling her må siges at være mindre hensigtsmæssig.

Derved afskaffer man jo ikke det folkelige element. Derved afskaffer man jo ikke nævningebehandlingen. For den type sagers vedkommende har det historisk været sådan, at de har været undtaget fra nævningebehandling. Så er de kommet ind under nævningebehandling. Nu siger erfaringen – efter en periode, man har haft til at gøre erfaringer i – at det vil være hensigtsmæssigt igen at trække dem væk fra nævningebehandling. Sådan ligger det med disse sager.

Derved er der ikke principielt ført noget angreb mod nævningeinstitutionen som sådan, og det agter jeg heller ikke at gøre. Sådan skal det ikke forstås, og det vil jeg gerne understrege i denne forbindelse.

Endelig er et tredje punkt, som har været nævnt – det var specielt hr. Bollmann og fru Inger Stilling Pedersen, der var inde på det – betænkeligheden ved i sager, hvor personer, der er frakendt førerretten, alligevel kører, ved første tilfælde at idømme dem en bøde i stedet for en hæftestraf. Det synes fru Inger Stilling Pedersen ikke er en tilstrækkelig kraftig sanktion. Det tror jeg det er. Jeg tror faktisk, at med den bødestørrelse, der arbejdes med i forslaget, vil det være en alvorligere sanktion for mange. Der er ikke tale om at svække sanktionen, der er tale om at omlægge sanktionen, og der er tale om at bruge den ved førstegangstilfælde. Ved gentagelser kommer de hidtidige bestemmelser om hæfte osv. ind.

Jeg tror altså, at der er mange ting, som kan opklares og uddybes under udvalgsarbejdet, og jeg står gerne til rådighed med en omfattende uddybning specielt af de punkter, som har været nævnt i denne debat.